

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice št. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vračajo. — Inserati: Šeststopenjska petiti-vrsta 4 kr., pri večkratnem ponavljanju dajo se popust. — Volja za Ljubljano v upravništvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 60 kr., na mesec 60 kr., pošiljatev na dom volja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 6 gld., za četrt leta 2 gld. 60 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 177.

V Ljubljani v četrtek, 6. avgusta 1885.

Tečaj II.

Najnovejši bojni krik.

Nekaj časa sem postalo je bilo čisto in jasno politično obzorje; noben oblaček ni kalil in motil pogleda v bližno bodočnost. Stvari v Sudanu in ob afganski meji prišle so zoper vse pričakovanje v pravi tiri in se bodo, po sedanjih okoliščinah soditi, nedvojbeno razmotale brez daljnega prelivanja krvi. Nevarnost tedaj, ki je dolgo časa od te strani pretila evropskemu miru, izginila je po polnoma, in od drugje ni bilo pričakovati, da pride kaka nevarnost za mir, ki je bil tako dobrodejno začel navdajati politično življenje. Kar póči v glasilu kneza Bismarcka glas o nevarnem množenju in premikanju vojsk v sosednji Franciji. Dotični članek tega merodajnega lista pisan je takó, kakor bi bila nova krvava vojska med obema mogočnima državama res uže v najbližnji prihodnosti neizogibljiva. V ostrih besedah očita se tu Francozom, da jim ni družega na misli, kakor brž ko mogoče zadostiti svojim željam po maščevanju in da si zaradi tega tudi nič bolj ne želé, nego trenotka, v katerem bi zamogli napasti nepripravljeno sovraženo Nemčijo.

Taka očitanja Franciji nasproti in to v glasilu nemškega kancelarja bila bi gotovo sposobna razburiti duhove in napolniti s strahom Evropo pred grozno krvavo vojsko, ko bi se taka očitanja o gotovih prilikah v ravno tem glasilu ne ponavljala leto na leto. Baš zaradi tega pa ne napravijo istega vtisa, kakor bi ga drugače gotovo napravila. Vsakako pa je zanimljivo ogledati si nekoliko vzroke, iz kojih se sem in tja vrže kaka taka bomba v svet.

Omenjeni članek v „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ naslanja se na neko razpravo, ki jo je o vojaških razmerah v Franciji in Nemčiji prinesel dné 23. julija francoski časopis „Temps“. Tu govori se o tem, da je treba pomnožiti francosko konjico in dalje o tem, kako da se ima ta razpostaviti. Čudno je, da se je Bismarckovo glasilo še le tako pozno obregnilo ob to razpravo, a še bolj čudno, da je sploh našlo v tem povoda izjaviti se tako burno, da ne rečemo strastno. Vsaki državi mora biti ohranjena prostost, množiti in v krogu svojih mej razpostavljati vojskvo, kakor hoče in kakor to zahtevajo njeni interesi. Ta izjava „Nd. Allg. Ztg.“ mora iznenaditi tem bolj, ker je znano, da je njega dni baš ta časopis z vso odločnostjo zavračal ruska glasila, ko so leta kazala na kupičenje nemškega vojskva ob ruskih mejah. Ako glasilo nemškega kancelarja vidi v oni razpravi „Tempsa“ nekak pojav hrepenenja po maščevanju in se je zaradi tega tako razjarilo, potem bode v bližnji bodočnosti pač imelo preobilo priložnosti postati po polnem nervozno. Da francoski narod še ni pozabil udarcev, ki jih je leta 1870 prejel od sosedne države, da še čuti in sicer živo čuti bolečino nad bridkimi izgubami in nad ponižanjem, ki ga je zadelo, to je čisto ob sebi umevno, je naravno. Iz ravno tega vzroka pa gotovo tudi umestno ni, ako se hoče vsak takov pojav zatreti z grožnjami. Čas celi rane, zacelil jih bode tudi francoskemu narodu, a sedaj so te rane še presveže, da bi človek zameriti mogel, ako si jih francoski narod hladi z neškodljivimi hladili žive domišljije, v koji vidi premaganega svojega nasprotnika in Francijo obdano zopet z bleskom nekdanjih dni.

Na Francoskem bližajo se nove volitve in odslej se ne bo čuditi, ako se taki pojavi, kakor jih „Ndd. allg. Ztg.“ ne more trpeti, ponavljajo dan na dan. Jaynemu menenju se mora laskati in to bodo brezdvajbeno storili oni, ki bodo kot kandidatje nastopali in iskali v prebivalstvu zaslombe za svojo kandidaturo. Narodu pa, kakor je francoski, ugaja težko kaj družega bolj, nego to, če se mu kaže na sredstva, s kojimi bo v prihodnosti dospel zopet na ono višino, koju je toliko časa prej zavzemal med evropskimi narodi. Da si pa velika množica tega drugače ne more misliti, nego da mora poprej premagana biti sosedna Nemčija, je tudi javno in za to bodo tudi v tem zmislu padale besede, ki bi dale premnogo tvarine enakim razpravam, enakim srditim razgovorom, kakor je oni v Bismarckovem glasilu.

Vender neverjetno je, da bi knez Bismarck pripisoval takim pojavom kako važnost, ko jim je noben previden človek ne pripisuje in da bi ta ropot v njegovem glasilu ne imel vse nekaj družega pred očmi. Premnogokrat se je namreč uže opazovalo in konstatovalo, da je v „Nordd. Allg. Ztg.“ vselej zagrmelo, kadar je knez Bismarck hotel od državnega zbora novih koncesij, novih sredstev in pripomočkov za utrjenje in pomnožitev armade. Stroški, ki jih provzročuje stalna armada v Nemčiji, postajajo čedalje večji in žrtve, ki jih nemški državljani prinašajo za vojskvo, dosegle so uže takó skrajne meje, da se slišijo na Nemškem čedalje pogosteje glasovi, ki odločno kličejo, da se v tem oziru še dalje ne sme iti, da je temveč kaka olajšava neizogibno potrebna. Temu hoče knez Bismarck najbrž nasproti stopiti in to stori najbolje s tem, da kaže na pretečo nevarnost od

Listek.

Prokleta!

(Roman Spisal Emilo Richebourg; po E. Vacanovi predelavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

„Na vaše zdravje, gospica!“ reče Renaud navdušeno ter izprazne natočeni kozarec z vidno slastjo. — „V nedeljo, če bo mogoče, obiščem Geneviève“, reče mlada deklica. — „Kako se bo tega veselila! Nikogar nema tako rada, kakor jaz, vas, gospica. Moja žena je ravno taka, kakor jaz, ona je hvaležna in ne pozabi nikdar, če jej kdo kaj dobrega stori. Ko sem se pred kakimi petimi leti vračal od vojakov — bil sem namreč pri vojaci dlje časa nego je bila moja dolžnost — našel sem svojo Geneviève še — samico.“

Midva sva se ljubila v prejšnjih časih, nu, in stare misli so se nama pri mojem povratku povrnila. Pa bila sva, eden kakor drugi, uboga in manjkalo je nama par sto frankov, da bi se poročila ter začela malo gospodariti. Vi pač nič ne veste o tem, gospica? Nu, vaš oče je o tem izvedel, in nekega dné, ko me sreča v Frémicourtu,

pripelje me seboj sim. „Ti bi rad Geneviève poročil?“ reče osorno po svoji navadi. „Pa manjka ti denarja? Geneviève je pridna in poštena ženska; njen oče je mojemu zvesto služil. Ti tudi si pošten dečko. Zato bodeš imel svojo Geneviève!“ To rekši ide gor v svojo izbo in se povrne z veliko mošnjo, polno denarja. V nji je bilo tisoč frankov. „Tu vzemi,“ dé „in poročita se“. — Komaj sem verjel svojim očem in ušesom ter gledal sem ga osupel. Potem sem pričel jokati, drugače nisem mogel! Če bi bil imel pogum, objel bi ga bil ter imenoval svojega očeta! Hotel sem mu menjico dati, pa ni hotel. Rekel je, da ima zaupanje vá-me, pa da mu lahko vsoto s časom vrnem, kakor mi bodo razmere dovoljevale. Štirinajst dnij pozneje je bila Geneviève moja ženka, in jaz sem mogel kupiti hišico, v kateri stanujem sedaj v Civryji, plačavši za njo več ko polovico kupa. Danes je cela hiša moja, vse je plačano, le onih tisoč frankov dolgujem gospodu Mellieru, kateri se pa, kakor se zdi, ne spominja več na to, da mi je nekdanj posodil. — To pa ni še vse, kar je vaš oče za-me storil, gospodičina. Nekega dné — bil sem takrat osemnajst let star — hotel sem neprevidoma čez zmrzli mlinski potok v Frémicourtu. Vše sem bil sredi

potoka, ko se tenki led udere pod mojima nogama in jaz se potopim. Nekdo iz mlina, to videč, prične vpiti na pomoč! Vaš oče, ki je bil v bližini, prileti blizu, razširi luknjo v ledu, potopi se, poprime me ter me seboj povleče k višku. Kako pa iz leda priti? Povsod, kamor se je uprl, da bi se oba vzdignila, udrlo se je pod njegovo težo. Trikrat sem se zdrsnil iz njegovih trudnih, od mraza trdih rok, a trikrat me tudi zopet prime. Nazadnje pride več ljudi z dolgo vrvo, na konci katere naredijo zanjko. To vržejo vašemu očetu, kateri mi jo okoli trupla utrdi, in sedaj me izvlečejo. Uro pozneje prišel sem zopet k sebi in sem slišal, kaj se je bilo zgodilo. Mislili so na čudež pri moji rešitvi. In čudodelnik je bil Jacques Mellier! Vašemu očetu imam zahvaliti življenje!“

„O vsem tem nisem nič vedela, moj ljubi Jean Renaud“, dé Lucila ganena. — „Sedaj si lahko mislite, kako štujem gospoda Melliera. Nikdar se ne ugane, koliko hvaležnost mu hrani to moje srce! Vam pač lahko rečem, gospodičina: zá-nj bi se dal razrezati na košččke!“ — „On je gotovo tega preverjen, Jean.“ — „In njemu se tudi imam zahvaliti, da smem skozi celo leto nositi puško, takó da lahko po letu in zimi lovim volke.“ —

strani Francije, da se sklicuje na to, kako se tam še vedno vojstvo pomnožuje in kako tam vedno živeje zopet stopajo na dan pojavi maščevalnosti. Druzega pomena ta najnoveji bojni krik v Bismarckovem glasilu pač ne bo imel. Bo li železni kancelar v tem tudi to pot dosegel svoj namen, pokazala bo bližnja prihodnost.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Dunajski listi poročajo, da bode v kratkem izšla ministerska naredba k določilom o nedeljskem počitku. V tej naredbi se bode izreklo, da smejo oni trgovci, kateri razen krojnega blaga prodajajo tudi živila, ob nedeljah po 12. uri prodajati samo živila. Želji trgovcev, naj se tudi krošnjarjem prepove, prodajati ob istem času krojno blago, se ni moglo ustreči, ker se ministerska naredba naslanja samo na obrtni zakon. Taka prepoved bi se mogla izdati samo s spremembo patenta za krošnjarje. Kar se tiče vprašanja, je-li nedeljski počitek velja tudi za one obrtovalce, kateri nimajo pomožnih delavcev, se sklicuje naredba na § 75 obrtne novele, kjer se ob nedeljah prepoveduje vsako obrtno delo.

Slednja številka tržaške „Edinosti“ prinaša članek: „C. kr. glavarstvo Trst“; v tem članku pojasnjuje, kako so razmere v Trstu postale neznosne, ker imajo občinsko upravo v rokah nekateri zaslepljeni strankarji, kateri potem obširen jim izročen delokrog zlorabijo v strankarsko svojo agitacijo. Kakor znano, so v Avstriji nekateri magistrati, kateri imajo poleg mestne uprave še takozvani izročeni delokrog, zadevne mestne oblasti ne opravljajo le strogo občinskih zadev, temveč njim je vlada izročila tudi vsa ona poslovanja, katera drugod opravljajo c. kr. glavarstva, kakor so: policija, izterjevanje davkov, obrtniške in trgovinske zadeve, šolstvo okraja, zakonske in medkonfesionalne zadeve itd. Ta samouprava provzročila je neko ošabnost vladujoče stranke v Trstu, katera je postala uprav neznosna ne le manjšini, temveč tudi vladnim organom in sodnijam, katere imajo z vsakim dnevom več tožb, provzročenih po enostranskih naredbah magistratnih organov. List torej meni, naj bi se tržaški mestni upravi odvzela ta prevelika moč, ter omenja konečno, „da se je na Dunaji nekda uže lansko leto ali letos zopet in z večjo ozbiljnostjo začelo ventilirati vprašanje, ako ne bi bilo za državo in redno upravo boljše, ako bi se nekaterim magistratom odvzelo njim po vladi izročeno področje glavarstev in bi se v takih mestih osnovala posebna glavarstva, kakor uže obstojé v Gorici, Pulji in drugih mestih. To se toliko lažje zgodi, ker takozvano izročeno področje se ne nanaša na naravno srenjsko avtonomijo, ampak je prav za prav vladno področje, ka-

„In ali ubijete dosta te zverjadi?“ — „To leto sem le enega volka ubil: trinajstega v treh letih. Računam pa na to, da pred novim letom gotovo dva ali tri še ubijem. Jeseni, kadar je megla, in meseca decembra in januarja pri velikem mrazu postajajo volkovi zmerom drzni ter zapuščajo gozdove. A, če se ti, ki sem jih danes zalažal, drznejo na dan, izvestno mi ne uidejo, to vam lahko rečem!“ — „Pijte vender, pijte! Imate še svojo steklenico skoro polno.“ — „Ker govoreč pozabimo piti, gospica. Gotovo vas zadržujem?“ — „Ne, tega ne, vrli Jean. Še rada vas poslušam!“ — „Kako dobri ste! Vidite, gospica, vi imate v mojem srci prostorček prav blizo svojega očeta. Ti moj ljubi Bog! Če katera gospica zasluži srečo, izvestno jo zaslužite vi!“

Mlada deklica vzdahne.

„Nu, žejen sem bil!“ reče „volčji ubijalec“ veselo. „Izpraznil sem vso steklenico in sem zdaj zopet močan, kakor cel bataillon.“

Vstane.

„Ali uže greste?“ praša Lucila. — „Dà, gospodična. Sicer zamudim.“ — „Počakajte še trenotek. Grem po obljubljeni vam zavitek, ki ga lahko koj seboj vzamete.“ — „O, ne trudite se,

tero pa je zadnja iz oportunitete izročila nekaterim večim mestnim srenjam. Potreba, da se izročeno področje zopet izroči vladnim organom, pa se je najbolj eklatantno pokazala v Trstu, kjer je postala uže *conditio* postavne, pravilne in mirne uprave. Ako pa vlada res izvrši to svojo nakano, potem so Lahonstvu prerezane glavne žile, po katerih je dobivalo najboljšo krv, in v Trstu bi se kmalu vse spremenilo ter gotovo obrnilo na boljše.“

Tuje dežele.

Med Francosko in Nemčijo nastal je mal prepir. Francoski list „Temps“ je namreč pred kratkim priporočal vladi, naj pomnoži konjico na nemških mejah, češ, morda pride čas, ko je bode treba. Nemški listi so v tem priporočilu hoteli zaslediti nekako demonstracijo proti Nemčiji, in Bismarckovo glasilu „Nordd. Allg. Ztg.“ prav strogo odgovarja na francoske besede, češ, Nemčija si je vedno prizadevala, živeti v miru s Francijo, Francozi pa da se malo zmenijo za to prijateljstvo ter si še vedno ne mogó izbiti iz glave nesrečne misli o zopetni osvojitvi Alzacije in Lorene.

Kakor se kaže, bode Francija tudi letos imela mnogo trpeti po koleri. Poročila pravijo, da se je kolera prikazala uže v Marseillu in Lyonu. Štiri na Francosko meječe španske provincije so po polnem okužene. Če se prične kolera razširjati po Franciji, bode pač tudi vplivala na dnevno politiko — volitve se ne bodo mogle vršiti ob nameravanem času, odložiti se bodo morale za delj časa.

V Sibiriji, v okraji Jenizej, nastali so resni nemiri. Ruski listi poročajo, da je 200 Tunguzov napalo mesto Turuhansk ter se hotelo polastiti orožnega založišča. Nastal je krvav boj med vojaki in Tunguzi. Na bojišču obležalo je 120 Tunguzov, izmed vojakov so trije mrtvi in več ranjenih.

V Osrednji Aziji postale so razmere Rusom zeló neugodne, da, nevarne za ruske potovalce. Pred kratkim došlo je v Petrograd poročilo, da so afganske tolpe napale rusko karavano ter jo oropale. To so gotovo razmere, katere glasno kličejo, da se zdanje nejasno razmerje med Rusijo in Afganistanom uravna. Če bi te razmere trajale še delj časa, bila bi ruska trgovina znatno oškodovana. — Morda je bil ta napad afganskih čet na rusko karavano oni sukob, o katerem so vedeli povedati angleški listi? Iz Petrograda se pač odločno zatrjuje, da so vse vesti o sukobu Afgancev z Rusi po polnem izmišljene.

Dopisi.

Iz Lesec 4. avgusta. (Izv. dopis.) Pri nas je sedaj kaj živahno gibanje. Ptujci prihajajo od vseh vetrov in se od tu razkropivajo na vse strani. Posebno ob nedeljah se na našem kolodvoru vse

gospica. Lehko pridem pónj jutri ali v nedeljo“ — „Vi tedaj ne greste takoj v Civry?“ — „Ne, moram iti še do Terroisea, imam tam neko naročilo izvršiti.“ — „Tako pa pridite po zavitek povračevaje se domov.“ — „Takrat bode tu na pristavi pač uže vse spalo, kajti na povratku se pomudim v mlinu fremicourtskem. Dal sem tjà uže pred šestimi dnevi dva žaklja pšenice mlet, in ker nemam doma zdaj dosti kruha, bilo bi mi prav po volji, ko bi še danes svojo moko dobil.“ — „V tem slučaju imate prav, Jean Renaud.“ — „Pustim celó svojo puško tukaj, ker danes teško srečam kakega volka na odprti deželni cesti; vrhu tega bi mi bila puška še v nadlego, če mi mlinar moj žakelj moke dá, ki ga moram potem na hrbtu domov nesti.“ — „To vam bo teško, to, Jean Renaud.“ — „Ah, saj stvar le ni preteška in jaz imam dobra pleča.“

Rekši obesi puško na komin ter zapusti pristavo besedeč: „Tedaj da se zopet vidiva, gospica Lucila, in lepa hvala; Genevièvi naznanim, da ste na njo mislili. Z Bogom!“

Solnce je zahajalo Hlapci in dninarji so se vračali z dela. Večerja je bila zanje pripravljena, vsedejo se k mizi.

tare in naši izvoščeki si zaslužijo marsikak goldinar. Zadnje nedeljo došel je semkaj ljubljanski „Slavec“ in se je od tu podal na Bled. V Lescah pa je ostal mešani pevski zbor od cerkve sv. Jakoba v Ljubljani in nam je priredil zvečer ob 8. uri pri gosp. Wuchererji koncert v prid „Národni Šoli“. Vspored koncertu na razposlanih vabilih je bil jako mikaven in raznovrsten, samospevi, dvospevi, moški, ženski in mešani zbori z glasovirom in brez glasovira, tako da smo bili prav radovedni, ko so pevci nastopili (5 dam in 8 gospodov v prav koncertni opravi). Takoj pri prvi točki smo bili prav iznenadeni. Krasen Nedvedov mešan zbor: „Nazaj v planinski raj“ pel se je tako precizno, da nismo vedeli, ali bi se bolj čudili skladatelju ali pevcem. Čim dalje se je program razvijal, tem bolj se nam je pokazala izvežbanost posameznih pevcev in krasota različnih glasov. Pri ženskih zborih odlikoval se je sopran in alt, pri moških in pri samospelih tenor (gosp. Pogačnika hvaliti bi bilo odveč) in bas, pri mešanih pa ensemble. Skoro vse točke so se morale ponavljati. Po poslednji točki, pevski burki „Vinska poskušnja“, v kateri se je posebno gosp. Štamcar kot izvrsten igralec skazal, izražala se je splošna zadovoljnost. Žalibog, da temu umetljskemu vspehu gmotni vspeh ni bil primeren, osebito pa še z ozirom na dobrodelen namen. Glavni zadržek je bilo pač dvojljivo vreme in dež ravno proti večeru; vender je bilo zbrano prav odlično ljudstvo, med katerim smo opazovali tudi gospoda glavarja Dralko, več čč. gg. duhovnikov in tudi tujcev. Sploh pa moramo šentjakobski fari le čestitati na tako izbornih pevcih, ki delujejo ne samo v čast Božjo, nego tudi v prid človeštva, v prid ubožni šolski mladini tako potrebnega društva „Národna Šola“, in če nas še s kako tako veselico počasté, gotovo jim bomo hvaležni.

Domače stvari.

Iz seje mestnega odbora ljubljanskega.

V Ljubljani, 4. avgusta.

(Konec.)

Mest. odb. prof. Toma Zupan poroča v imenu šolskega odseka o določitvi prostora za mestno peterorazredno deško šolo. Poročevalec nasvetuje, naj se šola zida na cesarja Jožefa trgu.

Zupan naznanja, da je od gospe Strzelbove došla ponudba, da proda svoj prostor ob Resljevi cesti, nasproti novemu učiteljsišču, za 12000 gold.

Mest. odb. Potočnik se izreka za zidanje nove šole na cesarja Jožefa trgu. Ta prostor ima mestna občina zastonj, drugi prostori pa bi stali 12-, 18- do 40000 gold. Če se postavi kaka lepa stavba na cesarja Jožefa trgu, bode to le v olepšavo mesta, kajti potem bi se odpravile male podrte kolibe za perice.

Ob deveti uri zapustijo dninarji, večinom v Frémicourtju stanujoči, pristavo. Goveda je bila preskrbljena po hlevih. Hlapci so napojili konje ter napolnili jaslji za po noči.

Lucila je bila odšla gor v svojo izbo; čakala je ure, ko bi vse spalo, da bi mogla neopažena zapustiti hišo ter iti na določeni ji kraj. Mantilla od črne svile, v katero se je mislila zaviti, ležala je pripravljena na postelji. Vgasnila je bila luč; mislil bi kedo, da je šla spat.

Slišala je, kako so polagoma vse duri zapirali, potem je čula glase poslov, ki so si voščevali lahko noč.

Ob treh četrtih na deset zavlada je globoka tišina na pristavi.

Ura je bila prišla. Lucila je mislila, da vsi spé. Motila se je! Dva moža sta čuvala ter enako njej čakala, njen oče in Pierre Rouvenat!

Deklica se zavije v svojo mantillo ter zleze iz svoje izbe. Stopi tiho po stopnicah nizdolu sapo vzdržujoč. Na to brž prekorači veliko vežo, odpre neke duri, katere odprte pusti; tako pride v predhišje ter kmalu na to k malim stranskim vratom. Tam odmakne previdno zapab, odpre vrata in je na prostem!

istotako nesnažna ledenica. Sicer pa ta trg po novi stavbi ne bi mnogo prostora izgubil, kajti šolsko poslopje postavilo bi se najmanj 15 metrov od vodnjaka oddaljeno.

Mest. odb. Valentinčič izreka se odločno proti predlogu šolskega odseka, da bi se namreč pozidal cesarja Jožefa trg. Če se pozida ta trg, kje se bode dobil prostor za prodajalce drv, za perice in tržne kolibe. Sicer pa bi bile šolske sobe tudi mokre, ker bi poslopje stalo prav pod bregom, torej nezdrave. Govorniku se zdi najbolj primerno, če se novo šolsko poslopje postavi na prostoru, kjer je bil nekdanji živinski semenj.

Mest. odb. Dolenc poganja se za prostor na cesarja Jožefa trgu.

Mest. odb. Žagar nasvetuje, naj se za gradnjo nove šole kupi Picklova hiša v Franciskanski ulici. Ta prostor stane sicer 40 000 gold., a je 4025 stir. čevljev obsežen, in na njem sezidala bi se lahko še druga šola; po tem prostoru napravila bi se tudi lahko cesta na južni kolodvor, kar bi bilo gotovo umestno, osebno ker južna železnica namerava v Dolgih ulicah na posestvu gosp. Zeschkota zidati stanovanja za železniške služabnike. Če pa bi ta njegov predlog ne prodril, izreka se govornik za prostor nekdanjega živinskega trga.

Podžupan Petričič in mest. odb. Ničman izrekata se za cesarja Jožefa trg, mest. odb. Pakič pa se poganja za prostor v Franciskanski ulici.

Mest. odb. dr. Tavčar izreka se za prostor na cesarja Jožefa trgu. Z novim poslopjem se ta trg ne bode zazidal, ostalo bode še dosta prostora za vozove in tržne kolibe. Za cirkuse pa ta prostor itak ni primeren. Če se trdi, da bode promet na tem trgu oviral šolarje, to ni utemeljeno, kajti pred gimnazijskim poslopjem je promet ob somnjih uže skozi več desetletij zelo živahen, vendar to ne škoduje zavodu. Čež nekaj let treba bode zopet zidati novo šolo, katera bode morda stala 150 000 glđ., zato je treba zdaj izvoliti si prostor, kateri ne provzročá troškov. Če pa se ne izvoli cesarja Jožefa trg, pravi govornik, pa naj si mesto kupi prostor gospe Strzelbove ob Resljevi cesti.

Mest. odb. vitez Bleiweis Trsteniški izreka se kot zdravniški strokovnjak proti zidanju šole na cesarja Jožefa trgu. Poslopje bi se moralo tako zidati, da bi mu manjkalo luči, celo zimo bi ne prišlo tja solnce, ob času južnih vetrov bil bi tukaj smrad iz stranišč neznošen. Šola potrebuje vrta in telovadnice, a to se ne more napraviti na cesarja Jožefa trgu. Iz teh razlogov se izreka govornik proti temu prostoru.

Mest. odb. Gogola predlaga, naj se sklep odloži za pozneje, ker se je zdaj podala ponudba gospe Strzelbove. — Poročevalec prof. Zupan zagovarja odsekov predlog, naj se nova šola zida na cesarja Jožefa trgu.

Pri glasovanju se odsekov predlog, naj se nova šola zida na cesarja Jožefa trgu, zavrže s 14 proti 7 glasovom; istotako mest. odbornika Valentinčiča predlog gledé zidanja šole na nekdanjem živinskem

trgu. Predlog mest. odb. Pakiča o nakupu Picklove hiše se tudi zavrže z vsemi proti 3 glasovom. Konečno se sprejme predlog mest. odb. Gogole, naj mestni stavbinski urad premeri ponujeni prostor gospe Strzelbove ter potem poroča.

Mest. odb. Murnik poroča v imenu stavbinskega odseka o dodatnem kreditu za izpeljavo kanala iz Predilne ulice do Resljeve ceste v znesku 1784 glđ. 40 kr. Predlog se sprejme z dodatnim predlogom mest. odb. Žagarja, naj se mestni magistrat obrne s prošnjo do vodstva predilne in tkalne tovarne, da voli kak donesek za zidanje tega kanala, kateri pride v prvi vrsti v korist tovarni.

Na to se ob polu 9. uri javna seja sklene

— (Volitev v gorenjskih kmetskih občinah.) Kakor poročajo telegrams na drugi strani, izvoljen je bil nj. svitl. knez Ernest Windisch-Grätz pri današnjih volitvah v gorenjskih kmetskih volitvah skoro jednoglasno državnim poslancem. Čestitamo Gorenjski na tako srečni volitvi, kajti pridobila si je v izvoljenci v vsakem oziru izbornega zastopnika.

— („Skrajna nujnost“ brez konca in kraja.) „Slovenski Narod“ od vtorka vrača se pod tem naslovom znova k znanemu predmetu, trdeč, da se je on uveril, da dotični umirovljeni gospod nikdar želel ni lastnoročno prevzeti dekret svojega umirovljenja, iz česar sledi, da smo mi pisali neresnico. — No, „Slovenski Narod“ se je zopet iedenkrat uveril po svoji stari navadi. Ne hoté spominamo se one dogodbe o auskultantu, kojemu je bil po izjavi „Slov. Naroda“ prof. Šuklje obljubil mesto pristava. Tudi pri tisti priložnosti trdil je „Slov. Narod“ v jedno mer, da ima on prav, dokler mu nismo sape zaprli. Ravno tako je s to najnovejšo trditvijo „Slov. Naroda“, kajti „dotični umirovljeni gospod“ je res izrekel nekemu uradniku prezidijalne pisarne željo, da naj se mu dekret lastnoročno izroči in da se naj mu zaradi tega tudi prinese dopoludné domov, ker ga drugače domá ni. Dotični gospod se bo na to gotovo še spominal, ako ni preveč pozabljiv, kar bi pa nikakor laskavo ne bilo za računskega revidenta. Sicer pa naj bi gospodje „Slovenskega Naroda“ naprosili, da jim umirovljeni gospod pokaže dekret njegovega umirovljenja in prepričali se bodo, da ima le ta isti datum, kakor dotični natečaj, iz česar je razvidno, da se je umirovljenje in razpis službe izvršilo ob jednem. Ta praksa je dosedaj vedno veljala in se razen gospodom „Slov. Naroda“ nikomur čudna ne zdi; vsakako pa bi zares čudna praksa bila ta, kakeršno bi rada modrost „Slov. Naroda“ vpeljala. Ako bi se namreč kaka služba ne smela prej razpisati, nego se je umirovljencu izročil dotični dekret, potem bi kak hudomušen računsk revident lahko preprečil, da se služba za njim sploh ne razpiše. Potegne jo v Ameriko, nezapustivši svojega naslova in stvar je po „Narodovi“ logiki zapečatená na veke vek! Sploh pa je bila cela razprava o „Skrajni

5.

Lucila se je bližala reki hitro. Mladi neznanec jo je pričakoval na drugem bregu, blizu brvi. V hipci bila je pri njem. Niti besedice ne izpregovorivši objame ga in zdajci je bilo srce na srci. Njiju ustnice se staknejo. To ni bil poljub, nego združitev dveh duš, ki sti ustvarjeni druga za drugo. Bil je to trenotek navdušenja in največega veselja!

Po tem jo povleče med topole, kjer se ustavita.

„Ljubica mojega srca!“ zašepeče on. „Ako pomislim, kakim nevarnostim kljubuješ, hoteč meni darovati srčen in vesel trenutek, onda moram si sam grenko očitati; jaz se ne smatram vrednega tvoje ljubezni, katera je moje življenje. In ko berem s tvojega obraza, kako si mi udana, tedaj zarudim zbog samopašnosti svoje: Kaj ne, jaz sem ti pač nenasiljiv!“

„Jaz te ljubim!“ odgovori ona nebeško zašepnóvši.

(Dalje prihodnjic.)

nujnosti“ čisto posiljena in brez podlage. Umirovljenje se nikakor ni vršilo tako nujno, kakor trdi „Narod“, ampak vleklo se je skoro mesec dni, dasi bi se bilo v zmislu neke ministerske naredbe izvršilo lahko tudi v jednom ali v dveh dneh. Vsa tožba o nujnosti je tedaj popolnoma iz trte izvita. — Če si „Narod“ domišljuje, da nas je dotična njegova notica neljubo pošegotala, se tedaj zelo moti. Končati pa ne moremo, da bi se ne spominjali prislovice, koja smc „Narodu“ uže tolikokrat priporočali v preudarek, a si je dosedaj še ni k srci vzela: *Si tacuisses . . .*

— (Puščavnik) izvolil si je razvaline Medvedjega Gradu na Hrvatskem za bivališče. Ker so se pripovedovale po Zagrebu skrivnostne reči o tem puščavniku, podal se je nekdo iz Zagreba na razvaline tega gradu, da se sam uveri o istini. Dospevši na razvaline, je v istini našel, da stanuje tu puščavnik, a puščavnika samega ni videl; pripoveduje se, da je slednji čas izginil od tod. Obiskovalec našel je v puščavnikovem stanovanju poleg drugih rečij listek, na katerem je bila v slovenščini zapisana prošnja do obiskovalcev, naj pustijo te reči, ker so njegova last, last moža, kateri je posvetil Bogu svoje življenje ter se odločil preživeti puščavniško svoje življenje na Medvedjem Gradu. Podpis na tem listku slóve: „Dragotin Pelko“. Obiskovalec našel je dalje v puščavnikovem stanovanju jeden izvod „Ljublj. Zvona“ in slovenska pisma s poštno znamko iz Rudolfovega z naslovom: „Gosp. Dragotin Pelko, franciskan v Zagrebu.“ Puščavnik je baje še mlad; le redkokedo ga je uže videl. Domneva se, da je mladi mož blazen.

Statistični podatki.

Strela in nje pojavi.

Poletna vročina pripelje nam pogosto nevihte in z njimi tresk. Število ljudi, ki jih ubije na leto strela, ni ravno posebno veliko, no vendar znatno. Naša statistična centralna komisija nam ne zabeležuje števila žrtev po tresku, in žal, da ne moremo podati povprečnih števil iz Kranjske ali iz Avstrije.

Kakor se je pa v nekem francoskem tedniku čitalo, izdajajo se taki statistični pregledi v Franciji od leta 1835 semkaj in hočemo tu čestitim čitateljem nekatere zanimljive podrobnosti objaviti, kakor jih je navel zgorej omenjeni list. Od leta 1835 do konca 1884 usmrtenih je bilo samo na Francoskem 4600 oseb po blisku. Blizu toliko oseb bilo je ranjenih in petkrat toliko od strele zadetih, a nič poškodovanih ali vsaj brez posledic. Po nekaterih krajih Francoske ne gromi in treska skoro nikoli in le malokedaj je čuti, da je koga ubila strela; — zopet so kraji, kjer vsako leto strela pobije več oseb. Treska obično mnogo raje po deželi nego po mestih, in naravno, da je usmrtenih več deželanov nego meščanov. V Parizu in vsem okraji „Seine“ ni bila v zadnjih 20 letih niti jedna oseba ubita po blisku, dasiravno so bile večkrat hude nevihte in je treskalo v cerkve, javna poslopja, drevesa itd. Dostikrat se pripetí, da se blisk dotakne obleke človeške in zapusti čudovite posledice, a dotičnika niti najmanj ne poškoduje: rztali ti uhan v ušesih ali zlato verižico okolo vratu, zapustivši na onem mestu črno, zobčasto črto, sèžge črevelj, a ne rani noge.

Dné 11. avgusta 1855 bil je popotnik zadet od strele. Deset minut potem, ko je udarila strela, se probudi in zavó, tresoč se od mraza, a ničesar se ni spominjal. Bil je po polnem nag; strela potrgala je z njega vso obleko, ki je raztresena ležala ne daleč proč.

Dné 29. avgusta 1791 priletí strela na travniku v podobi krogle mladi devójki v noge, jo malo opraska, zleze pod obleko, raztrga jej srajco na kosce in jej pri naprsniku zopet izide. Deklica prestala je le strah — a druge škode ni imela.

Dné 14. avgusta 1884 treščilo je v nekoga, raztrgalo mu vso obleko z života, ne pustivši mu družega, nego konec rokava na levi roki.

Neko žensko, ki se je pri neki javni veselici preoblekla v moško obleko, je zadela strela. Potegnila je raz nje vso obleko, še celo črevelje, raztrgala vse na kosce in razmetala na okolo. Ko se je dim razkadil, našli so jo golo in mrtvo. Morali so jo zaviti v rjuho in tako jo odnesti.

Za njo odpré Jacques Mellier vrata svoje izbe ter njej enako tiho stopi po stopnicah nizdolu. Da se pogleda v tem trenutku v zrcalo, teško bi se bil spoznal. Bil je podoben mrliču.

V veliki veži tapa proti kominu ter zagrabi eno izmed pušek, ki sti tam viseli. Potem se spusti z nekakim zamolkim tuljenjem proti predhišju. A naenkrat se pokaže tu pred njim Pierre Rouvenat, na pot mu stopivši.

„Jacques, kam-li greš?“ povpraša ga. — „Pusti me naprej!“ jezi se posestnik. — „Ne, jaz te ne pustim!“ — „Pusti me, pravim ti, pojdi mi s pota!“ — „Ne.“ — „Nesramnež!“ zarjóve Mellier, katerega sti besnost in maščevalnost pripravili ob um. In skočivši v svojega zvestega služabnika in prijatelja, prime tega istega za grlo z divjo surovostjo vrgši ga od sebe.

Rouvenat izgubi ravnotežje; padši udari se z glavo ob mizin ogel, priletevši na tla obleži v onesvesti.

Ne da bi si bil svest tega, kar je učinil, spusti se Mellier iz hiše, gologlav, jeze se peneč, zaslepljen, znorel ter plane proti vrtu! . . .

